

Pembe Candaner: Üç heykelin hikayesi...

İki komşu ülkenin hükümdarları, birbirleriyle savaşmaz ama her fırsatta birbirlerini zeka oyunları ile taciz ederlerdi...

İki komşu ülkenin hükümdarları, birbirleriyle savaşmaz ama her fırsatta birbirlerini zeka oyunları ile taciz ederlerdi. Bu da, doğum günleri ve bayramlarda birbirlerine ilginç hediyeler göndererek karşılıkine zekâ gösterisi yapma şeklinde olurdu.

Hükümdarlardan biri, günün birinde ülkesinin en önemli heykeltıraşını huzuruna çağırdı. İstedığı, birer karşı yüksekliğinde, altından, birbirinin tıpatıp aynısı üç insan heykeliydi. Aralarında tek bir fark olacak ama bu farkı sadece ve sadece ikisi bilecekti. Günler ayları kovaladı, sonunda heykeller hazırlandı ve doğum gününde komşu ülke hükümdarına gönderildi. Heykellerle birlikte bir de mektup yollanmıştı. Şöyle diyordu heykelleri yaptıran hükümdar: "Sevgili Dostum, doğum gününü bu üç altın heykelle kutluyorum. Bu üç heykel birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünebilir. Ama içlerinden biri, diğer ikisinden çok daha değerlidir. O heykeli bulunca bana da haber ver."

Hediyeyi alan hükümdar, bu jeste önce çok sevindi ama sonra da sinirlendi. Komşu yine akıl almaz bir bilmeceyle onu köşeye sıkıştırmıştı. Hemen heykelleri tarttırdı. Üç altın heykel, gramına kadar eşitti. Ülkesinde sanattan anlayan ne kadar insan varsa çağırttı. Hepsi de heykelleri büyük bir dikkatle incelediler ama aralarında bir fark göremediler.

Günler ve aylar geçti. Her geçen günle birlikte hükümdarın sabrı taşıyordu ve maalesef bir türlü cevabı bulamıyorlardı. Bütün ülke seferber olmuş ama bir çözüm üretilmemişti. Sonunda, hükümdarın zindana attığı isyankar genç de bu durumu öğrenmişti. Genç çözümün kendisinde olduğunu söyleyen bir haber uçurttu hükümdarına. İyi okumuş, akıllı ve zeki olan bu genç, hükümdarın bazı isteklerine karşı çıktığı için zindana atılmıştı. Başka çaresi kalmayan hükümdar bu gence de bir fırsat vermek istedi. Aylar geçip de komşu hükümdara sevinçli haberi yollayamamak onu kahrediyordu.

Genç önce heykelleri saatlerce inceledi, sonra da çok ince bir tel getirilmesini istedi. Teli birinci heykelciğin kulağından soktu, tel heykelin ağzından çıktı.

İkinci heykele de aynı işlemi yaptı. Tel bu kez diğer kulaktan çıktı. Üçüncü heykelde tel, kulaktan girdi ama bir yerden dışarı çıkmadı. Ancak telin sığabileceği bir kanal kalp hizasına kadar iniyor, oradan öteye gitmiyordu. Hükümdar heykelleri gönderen komşu hükümdara cevabı, büyük bir gururla yazdı:

"Kulağından gireni ağzından çıkartan insan makbul değildir. Bir kulağından giren diğer kulağından çıkıyorsa, o insan da makbul değildir. En değerli insan, kulağından gireni yüreğine gömen insandır...."

Bu mesajdan sonra düşünme sırası tekrar diğer hükümdara geçmişti....

Hikaye böyle.. Dersler çeşitli...

Günümüzde de, sorunlar keşke böyle zeka oyunları ile çözülsün. Kimse ölmeden, zekayla kazanılan zaferler ve yenilgiler olsa...

Keşke iş hayatında da, rekabetin en azılısı bile kanlı olmak yerine, zeka kokan meydan okumalarla yapılsa...

Keşke iş hayatında yöneticiler, çalışanlarının sesini duyabilse, onlara fırsat tanısa ve onların fikirlerini yüreklendirse. Güvenilen kişiler soruna çare bulamazken, hiç umulmayan bir çalışan soruna çözüm olabilir. Zira çözümün ve yaratıcılığın, nereden geleceği hiç belli olmaz

Keşke sadece konuşmak yerine, dinlemesini de bilebilsek. Karşısındakine değer verip onu dinlemeyi bilen her zaman kazanmıştır.

Keşke, öyle bir yaşasak ki hiç 'keşke'miz olmasa...

Aklın nereye uçtu? Yoksa aklını ve gönlünü kullanabilen insan olabilmek çok mu zorlaştı?

Zaman akıl ve onu kullanma zamanı...

Keşke kullanabilsek...

(Pembe CANDANER- 18.01.09)